

Βαρθολομαίος ο Ίμβριος, ο Κυρηναίος του Γολγοθά του Πανσέπτου Φαναρίου

«Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ». (Ματθ κζ-32)

Πανσεβάσμιε Ταπεινέ Κυρηναίε του Πανσέπτου Φαναρίου,

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός διὰ νὰ ἀνέβει τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ Του καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὗρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὗρήσει ράθυμοῦντα». (1) Ο Πανάγαθος Θεός «εὗρήκε γρηγοροῦντα», επέλεξε εσάς να εἰστε ο μακάριος πανάξιος, κάθε ἄλλο παρά ράθυμος ἀλλά ἐνζηλος, ἐπίζηλος δούλος Του, ο οποίος χωρὶς ἀγχαρεία καὶ καταναγκασμὸ ἀλλὰ αείζωος, με προθυμία, εὐχαρίστηση, πίστη καὶ ταπείνωση σηκώνει αεικίνητος καθημερινά, ὡς ο Κυρηναῖος Του, τον σταυρὸ, τον βαρὺ κι ἀσήκωτο τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας Του, στον δικὸ τῆς Γολγοθά, τον ἀνύποπτο γιὰ πολλούς. Καὶ το κάνετε καρτερικά γιὰτὶ ἀκάθιστος υμνεῖτε, εὐγνώμων δοξάζετε, ἀκραδάντως πιστεύετε καὶ τιμάτε τὴν ὑπαρξη του ἐνδόξου Μαρτυρίου Του καὶ γιὰτὶ ἀνέκπτωτα ἐφαρμόζετε καὶ στην Πατριαρχικὴ Σας ζωὴ ὅ,τι καὶ στην ἐδῶ καὶ ἔτη προσωπικὴ Σας ζωὴ ἀνεβαίνετε τὰ πάθη τῆς δείχνοντας ἀκλόνητη ὑπομονὴ καὶ ὑποδειγματικὴ ἐπιμονὴ ἡ ὁποία δικαίως μετουσιώνεται σε ἐλπίδα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν ἀνθρωπότητα ἀλλὰ καὶ τὴν προστασία του περιβάλλοντος. Ἐλπίδα γιὰ τὴν ὑπαρξη καὶ ἐπιβίωση του Γένους μας καὶ ἡ πρόσφατη διαβεβαίωσή Σας «ὅτι θὰ συνεχίσωμεν νὰ φυλάσσωμεν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, μὲ τὴν χάριν τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, τὰ ὄσια καὶ τὰ ἱερά τοῦ Γένους εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, εἰς τὰς ἀλησμονήτους

πατρίδας και εις την οικουμένην ὄλην». (2) Ελπίδα η οποία θα αναζωογονηθεί και φέτος από την Ελπίδα η οποία θα λάμψει επί του Σταυρού ως μετουσίωση του μαρτυρίου Του προς όλους όσους την πιστεύουν, την αναμένουν και την υποδέχονται.

Αναβάτη του Γολγοθά της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας,

«Εδώ απ' το ίσιωμα Σας βλέπουμε και Σας πονάμε χρόνια και χρόνια ν' ανεβαίνετε...»⁽³⁾ ως Κυρηναίος με τον σταυρό στον ώμο, το κρυφό δύσβατο μονοπάτι του Γολγοθά του Πάνσεπτου Φαναρίου. Εκείνος αξιώθηκε και έφτασε στην κορυφή, αλλά εσείς «...όσο ανεβαίνετε τόσο η απόστασή Σας απ' τη κορυφή του Σταυρού μεγαλώνει μα και η χαρά μεγαλώνει για την ακόμα πιο σκληρή δοκιμασία». (3) Και η απόσταση της Κορυφής μεγαλώνει όχι λόγω έλλειψης πίστης, το αντίθετο, αλλά λόγω των εγκοσμίων βασάνων προς το πρόσωπό Σας τα οποία δια το καλό του παρόντος και του μέλλοντος της Ορθοδοξίας πρέπει αιεφόρος να αντιμετωπίζετε και να υπομένετε. Δεν θα γονατίσετε γιατί ο ήχος των ραπισμάτων τους ξυπνάει τους κάτωθεν και εγείρει τους άνωθεν· αυτοί είναι οι δικοί Σας Κυρηναίοι. Δεν θα κάνετε ποτέ πίσω γιατί βρίσκεστε υπό την «Σκέπη της Βασιλεύουσας» Θεοτόκου. Πάντα θα Την συναντάτε στον ανήφορό Σας, πονεμένη Μάνα να κατεβαίνει από την κορυφή του μαρτυρίου του Υιού Της για να σας δίνει κουράγιο και παρηγοριά και να σας δροσίξει με το δάκρυ Της. Η Αστείρευτη Πηγή η οποία με τα δάκρυά Της κρατάει αμάραντη την Ορθοδοξία. Αυτή είναι η μοίρα Σας, η μεγάλη ατελεύτητος δοκιμασία του οίκου Σας, την οποία στωικά αποδέχεστε δοξάζοντας τον Δωρητή Της για την άμετρο Αγάπη Του προς το πρόσωπό Σας και όλους μας δια την επί του Σταυρού θυσία Του. Είναι η μοίρα Σας να «τρέχει ο λογισμός και τα φτερωτά Σας όνειρα» στον ίδιο γολγόθειο ανήφορο με τον αείμνηστο Εθνοϊερομόρτυρα προκατόχό Σας, ο οποίος πριν 203 έτη, Πασχαλιάτικα, αξιώθηκε να φτάσει στην κορυφή του Γολγοθά του, να ανταμώσει και να συνμαρτυρήσει κατ' ομοίωση με τον Κύριο και Θεό μας, αφήνοντας την ψυχή του να «στάξει» στα σκαλιά του πολυδάκρυτου και πολύπαθου οίκου του, όπως Εκείνος έσταξε το αίμα Του υπερκόσμια στον εγκόσμιο κόσμο μας στη κορυφή του Κρανίου τόπου. Τον κρέμασαν όχι με καρφιά αλλά με σχοινί, το αλησμόνητο ολοζώντανο σχοινί Του το οποίο συνειδητά δέχτηκε να αντικαταστήσει το Πατριαρχικό Του εγκόλπιο στο λαιμό του. Έκαψε την ψυχή του σαν Πασχαλινή λαμπάδα, αλλά το δάκρυ της, το οποίο έσταξε στα σκαλιά της μαρτυρικής εισόδου, αιώνια θα συντηρεί αναμμένη την καντήλα της μνήμης Του στις ψυχές μας. Την καντήλα στην γαλήνια είσοδο της Ορθοδοξίας με το σκούρο καφέ γήινο χρώμα του μυστηρίου, της πνευματικότητας, της απλότητας και της γήινης σταθερότητας. Της άσβεστης καντήλας - φάρος του Γολγοθά του Πανσέπτου Φαναρίου, την οποία κάποιοι ακριτόμυθοι ματαίως προσπαθούν να σβήσουν ή να μειώσουν το φως της.

Ένυδρε Ακούραστε Λατόμε του αστείρευτου κοιτάσματος της κοιτίδας της Ορθοδοξίας στη κοίτη του Κεράτιου. «Ελάχιστος», συγκριτικά, ήταν ο Κρανίου λόφος επί της γης όπως «ελάχιστος», επίσης συγκριτικά, είναι και ο εν Πανσέπτω Φαναρίου κοιτώνας Σας στην υπερπληθυσμιακή Istanbul, το ακοίμητο κοιμητήριο

των Αγίων των Αγίων Του και του Γένους μας. Πελώριοι πνευματικά αμφοτέροι στην οικουμένη. Σε τελική ανάλυση Εκείνος, ο Κύριος και Θεός μας, θα αποφασίσει πότε θα αξιωθείτε να φτάσετε κι Εσείς στην Κορυφή Του. Να είστε απολύτως βέβαιος ότι όταν αυτό συμβεί θα Σας κρατήσει δίπλα Του για να Τον ακολουθήσετε στην Παραδεισένια οικία Του· εσείς ο ραπισμένος αιφανής αιμακάριστος και όχι οι αμφιφανείς αξιοθρήνητοι ραπιστές Σας.

Πάνσεπτον της σιωπηλής κραυγής Φανάριον,

Ἦρθε και φέτος η στιγμή να ενδύσεις τον Καθηγούμενο και τους διακονητές σου το αυτοκρατορικό πένθιμο σκουρόχρωμο ένδυμά σου, το χρωματικό σύμβολο του μαρτυρίου της κυριαρχίας του Μεγάλου Δεσπότη σου, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και να τους βυθίσεις στο απύθμενο πένθος Του. Ἦρθε και φέτος η στιγμή ν' ακούσεις την Εσχάτη Κραυγή: «*Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί*»... για να σαλέψουν και να λυγήσουν οι βραχώπετρες, τ' άστρα να σβήσουν αφήνοντας τη λάμψη τους να πέσει στ' αγιοκέρια, το μετέωρο του ουρανού το φως να τυλιχτεί σαν σάβανο σε κατανυκτική συσκότιση και οι σκιές των όρθιων να γονατίσουν με δέος στη σκιά του Σταυρού Του. ...«*Ἄνθρωπος και τον πόνο πώς να κρύψει! Κρατήσου, αυγή, το φως σου ας μην φανεί. ώσπου τ' αχνό κεφάλι Του να σκύψει. Και λούλουδα και γιούλια, κι άγρια κρίνα γέρνουν τα κεφαλάκια τους κι εκείνα*». (4) Ομοίως ας γείρουμε την ψυχή και την σκέψη μας κι ας συνταξιδέψουμε με τον Πατριάρχη μας, στη μοναξιά Του επί του Σταυρού της σωτηρίας μας, απανταχού στην οικουμένη, για να ανταμώσουν όλες οι μοναξιές συμπροσευχόμενες στη ρίζα του Σταυρού Του, δίπλα στη Σπαρασσόμενη Μητέρα Του ως τέκνα Της και τον καταθλιμμένο μαθητή Του ως συμμαθητές του. Ν' αλείψουμε με το αλεξιφάρμακο ματωιδρωμένο χόμα Του τις πληγές μας, για να ριζώσει ο Σταυρός Του, το πονεμένο Του πρόσωπο να χαμογελάσει, τα καρφιά Του να ανθίσουν, το αίμα Του να μοσχοβολήσει, να συνΑναστηθούμε εν ειρήνη και αγάπη μαζί Του για να ξαναλάμψει το σκότος στις καρδιές μας. Του αξίζει να ζήσουμε με πάθος το πάθος Του, «*τὸ ξένον ὀρώσα μυστήριον τοῦ Υἱοῦ Της*», (7) ὅλοι εμεῖς οι «ξένοι» της οικουμένης, να Τον παρακαλέσουμε, να μας δός-ει την αγάπη Του να την κρύψουμε στον φτωχό τάφο της ψυχής μας ὅπως Τον ζήτησε ικετευτικά για να Τον θάψει, με αγωνία και οδύνη ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας από τον Πόντιο Πιλάτο:

«Δος μοι τούτον τον ξένον, ίνα κρύψω εν τάφω, ος ως ξένος ουκ έχει την κεφαλὴν πού κλίνη..

Δος μοι τούτον τον ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τους πτωχούς και τους ξένους..

Δός μοι τούτον τον ξένον, Τον εκ βρέφους ως ξένον ξενωθέντα εν κόσμω..

Δος μοι τούτον τον ξένον, ον ομόφυλοι, μισούντες θανατούσιν ως ξένον..

Δος μοι τούτον τον ξένον, ον ξενίζομαι βλέπειν του θανάτου τον ξένον..

Δος μοι τούτον τον ξένον, Ον Εβραίοι τω φθόνω απεξένωσαν κόσμω..

Δος μοι τούτον τον ξένον, ον η μήτηρ ορώσα νεκρωθέντα εβόα: Ω Υιέ και Θεέ μου, ει και τα σπλάχνα τριτρώσκομαι και καρδιάν σπαράττομαι νεκρόν σε καθορώσα αλλά τη ση αναστάσει θαρρούσα μεγαλύνω.. ». *

Πάνσεπτε Καθηγούμενε της Μεγάλης Ιεροστάτης Μονής μας,

Κάθε που ανηφορίζω προς τον Γολγοθά της Ιεράς Μονής Σας, ὅπου με τον Σταυρό στον ὦμο η αχόλιαστη ύπαρξή Σας από μακριά αντικρίζει το δάκρυ μου και γλυκαίνει την ύπαρξή μου, Σας νιώθω να κρατάτε την καρδιά απ' το ένα Σας χέρι κι

απ' το άλλο τα αγκάθια της ζωής Σας. Χρειάστηκαν 20 αιώνες να καταλάβουμε, όσοι το κατάλαβαν, αυτό που εσείς βιώνετε καθημερινά, ότι το Μέγα Μοναστήρι Σας είναι και θα είναι ο Γολγοθάς Σας, η ζωντανή ανισόπεδη διάβαση των παθών Σας, ο ανισοπεδωμένος Γολγοθάς της Οικουμενικής Ορθοδοξίας. Προσευχόμαστε για την Εσταυρωμένη Εκκλησία της μοναξιάς Σας, της ύπαρξής μας, χωρίς τον «άδειο Σταυρό» αλλά με Τον Αποκαθήλωτο Εσταυρωμένο Της. Προσευχόμαστε κι Ευχόμαστε ο σταυραναστάσιμος ιδρώτας Σας, ποτάμι αστείρευτο να ποτίζει το δένδρο της συνείδησης του Γένους και το δάκρυ της χαρμολύπης Σας, βροχή ζωογόνος να δροσίζει την Ορθόδοξη πίστη μας. Προσευχόμαστε κι ελπίζουμε και φέτος εν ομονοία και ειρήνη ν' ακούσει η οικουμένη την υπερηχητική καμπάνα του Φαναρίου από το Μεγαλοβδόμαδο της λύπης του Πένθους έως τη χαρά της Λαμπρής, της λαμπρότερης ημέρας των Χριστιανών, το Άγιον Πάσχα. Περιμένουμε με αγωνία και άσβεστη επιθυμία να μας συγκαλέσετε με το «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ δοξάσατε Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν» για να μας βαφτίσετε με το Άγιον Φως από τις λαμπάδες Σας. Να ακούσουμε από το στόμα Σας τη χαρμόσυνη ψαλμοπροσευχή, «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος» για να ξαναβιώσουμε και να αναβιώσουμε την πιο λαμπρή Ρωμαϊκή εσωτερική και κοινωνική θρησκευτική μας πανήγυρη, το Ιερόν Πάσχα των Χριστιανών, το Πανσεβάσμιον Πάσχα των Ρωμαίων. Φωτισμένοι να περάσουμε από τον τύπο στην ουσία, από την αποθέωση στην ταπείνωση, από την προδοσία στην πίστη, από την οργή στην εγκαρτέρηση, από το μίσος στην αδελφοσύνη, από την αχαριστία στην ευγνωμοσύνη, από τον πόνο στη συγχώρεση, από την απογοήτευση στην αισιοδοξία, από το άγχος στην προσδοκία, από το μαρτύριο στην ελπίδα, από την αδικία στη δικαίωση, από τον θάνατο στη ζωή. Να περάσουμε από το σάστισμα στη γαλήνη, από το απόμακρο στο φιλικό, από το σούρουπο των εγκόσμιων στην ανατολή των επουράνιων και δια μέσου της κορφής της μοναξιάς Του στην αγάπη Του προς όλους εμάς, την εκκλησία Του, δια να «Στώμεν καλῶς» παρά το πλευρό Του ως ταπεινοί Κυρηναίοι, να «Στώμεν μετὰ φόβου» Του, μετὰ σεβασμού Του ως οι πιστοί Του.

Οικουμενικέ Σημαντήρα της Ορθοδοξίας μας,

«Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω τὰ ἐπίγεια» (8)

Για μια φορά ακόμη, κι ευχόμαστε πολλές εις το μέλλον, όπως και κατά τον ποιητή της θάλασσας που περιλούζει την Ίμβρο Σας, τον Οδυσσέα Ελύτη του Αιγαίου, «.. πολύ πιο βαθιά πίσω απ' τα κύματα στο Νησί με τους κόλπους των ελαιώνων να θωρείτε Εκείνον που το αίμα του έδωσε να σαρκωθείτε, τον τραχύ του Αγίου δρόμο ν' ανεβείτε μια φορά ακόμη», (9) κι όσες Εκείνος Σας δωρίσει για να προσκυνέσετε εν ησυχία το Άγιον Πάσχα σε μια ζωή η οποία υπερχείλισε αλλά δεν ξεχείλισε. Σας ευχόμαστε στον λόφο της Ελπίδος της Θεολογικής Σχολής Χάλκης, στον λόφο του Γολγοθά της, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να αναστήσει το κοπιαστικό όνειρό Σας για την επαναλειτουργία της. Πέρσι Σας αξίωσε εν μέσω πολυάνθιστων ευλογημένων πασχαλιών να το χαρείτε στο αναστημένο χάρη σε Σας νησί Σας,

πνευματικά στις εκκλησιές του και υλικά σε χαρούμενα τραπεζώματα με το πεντανόστιμο Ιμβριώτικο γεμιστό αρνάκι με ρύζι και μυρωδικά χόρτα. Εισερχόμεθα αισίως εν νηστεία και προσευχή στην άλαδη Μεγαλοβδόμαδη της κάθαρσης την αρτύσιμη με ταχίνι, μπαχαρικά, χαλβά, λεμόνι, ξύδι και τα αγαπημένα Σας ρεβίθια μαγειρεμένα σε μια Πατριαρχική κουζίνα η οποία λειτουργεί με τον ίδιο σεβασμό και την ίδια ιεροτελεστία με την οποία ο καντηλανάφτης ανάβει τις καντήλες του Ιερού Ναού του. Σας ευχόμαστε αειθαλής να χαρείτε την Αγίαν Ανάστασιν ενδόξως και κατανυκτικά στην Αυλή Σας παρά το αειθαλές έλατο εν μέσω του παννυχίδος Λαμπρολαμπαδιάτικου φωτός Της και ομόδειπνος στην αλά Πολίτα εαρινή Πασχαλινή μεζεδοτράπεζα, με ορνιθόσουπα, ζεστό γάλα, ευωδιαστό Ρωμαίικο τσουρέκι με χιώτικη μαστίχα, κόκκινο αυγό, γιαλαντζί ντολμάδες και φυσικά Καππαδοκικό σουτζούκι και παστουρμά, ως ακραιφνής ανατολίτης και **Αρχοντώνης άνθρωπος**, εν μέσω των δικών Σας αγαπημένων προσώπων. Του χρόνου... όπως επιθυμείτε, εν ειρήνη για το καλό της Χριστιανοσύνης, να προσέλθουν και να συνορτάσετε «*υφ' απάντων των χριστιανών ταυτοχρόνως, ήτοι κατά την πρώτην Κυριακήν μετά την πανσέληνον της εαρινής ισημερίας..*». (10)

Ευχόμαστε, προσευχόμαστε και Σας παρακαλούμε να συνεχίσετε Κυρηνεύων, να κυριεύετε την αγάπη μας αποστέλλων τις ευλογίες Σας, όχι βέβαια σε internet-ικό καλάθι αγορών αλλά στο αγιωτικό «καλάθι» τις ψυχής μας. Να το γεμίζετε πλουσιοπάροχα με τα πνευματικά Σας «γευστικότερα» αγαθά του κόπου της αναβάσεώς Σας όχι προς πώληση τους, αλίμονο, αλλά κατ' ακολουθία του «*δωρεάν έλάβετε, δωρεάν δότε*», (11) για να τα προσφέρουμε ως ψυχικό απόσταγμα και υπό μορφή αντιδώρου «συμποσίου συσσιτίου» της ταπεινής διακονίας μας προς το πανσεβάσμιο πρόσωπό Σας σε όσους τα αισθάνονται, τα πιστεύουν, τα σέβονται, τα κατανοούν και τ' αποδέχονται.

Όσον αφορά όλους εμάς τους υπερήφανους πιστούς στρατιώτες Σας, των οποίων την πόρτα της ψυχής και της σκέψης ακούμε αδιάλειπτα να κτυπάτε με το ρόπτρο «*χεράκι*» Σας στου οποίου την χούφτα κρατάτε την καρδιά Σας, υποσχόμαστε:

***Η σκέψη μας να 'ναι κερί
τσ' Ανάστασης την ώρα
για να Σας φέγγει στη ζωή
σε ξαστεριά και μπόρα.***

Μετ' ευλαβείας, αγάπης, σεβασμού και συγκινήσεως

ο με την δική Σας ευχή για πάντα δικός Σας

ο εκ Θεσσαλονίκης ταπεινότητας συγκυρηναίος Σας
γόνος του ευλαβεστάτου από αιώνας μαρτυρικά ξεριζωμένου
περίλαμπρου Καππαδοκικού Φερτεκίου

Κωνσταντίνος Β. Τερψίδης

Εκπαιδευτικός

* Ο Πατριάρχης πρώτος μας διδάσκει να μη ξεχνούμε και να τιμούμε. Την παρούσα αναφορά την αφιερώνω ως ελάχιστο μνημόσυνο στον αείμνηστο πολυαγαπημένο συγχωριανό μου Καππαδόκα Φερτεκιώτη Πανοσιολογιότατο Αρχιμανδρίτη κυρό Χρυσόστομο Τσαβδαρίδη, Κτήτορα και Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Οσίου Νικοδήμου Πενταλόφου Κιλκίς, Ιερόν Μετόχιον της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους. Κάθε Μεγάλη Παρασκευή πλήθος κόσμου συγκεντρώνεται στην παρακείμενη της Ιεράς Μονής πλαγιά του όρους Παΐκου για να παρακολουθήσουν με κατάνυξη και ευλάβεια την αναπαράσταση της Αποκαθήλωσης κατά την οποία ο αείμνηστος Καθηγούμενος (και συνεχίζει ο νέος ηγούμενος Χρυσόστομος Β΄) με καθηλωτικό βιωματικά τρόπο διάβαζε την ανωτέρω συγκλονιστική Ομιλία του Επιφανίου Σαλαμίνας Κύπρου (4^{ος} – 5^{ος} αι.), η οποία έγινε ύμνος στην κορύφωση του Θείου Πάθους.

1. Τροπάριο του Όρθρου της Μεγάλης Δευτέρας
2. Αντιφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου κατά τό δεῖπνον εἰς τήν Αθηναϊκὴν Λέσχην (15 Ἀπριλίου 2024)
3. ΓΟΛΓΟΘΑΣ (Γιάννης Βαβέρης),
4. ΓΟΛΓΟΘΑΣ (Νικόλαος Πετιμεζάς Λαύρας),
5. Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΕΞΟΡΙΑ (Μενέλαος Λουντέμης)
6. ΛΟΓΙΑ ΠΟΝΟΥ (Μικέλης Αβλιχός)
7. Αντίφωνον ΙΕ. Ήχος πλ. β΄
8. Αναστάσιμο απολυτίκιο ήχος γ΄
9. ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ (Οδυσσέας Ελύτης)
10. Το Ιουλιανόν Ημερολόγιον και η σχέσις αυτού προς την,περί εορτασμού του Πάσχα, απόφασιν της Α' Οικουμενικής Συνόδου.
11. Ματθαίου 27:46 -